

# COLUMN

Joost Beversluis



Foto: Rob Philip

## Gevraagd: juristen

(m/v  $\frac{m}{v}$   $\frac{v}{m}$  m>v)

'Roze lint', sprak de wat taartige mevrouw bij de drukker, ter completering van mijn keuze voor zo'n ouderwets geboortekaartje met strikje. Meer bevestigend dan vragend.

'Zijn er nog andere kleuren,' vroeg ik.

'Blauw', was het antwoord.

'Doe maar blauw,' zo bepaalde ik tien jaar geleden, na de geboorte van mijn eerste dochter. En aldus getooid kwamen de kaartjes, met een blauw lintje. Dat kan *echt* niet, klonk het alom en een hele dag lang heb ik ze zitten te vervangen, die verdomde blauwe strikjes, door rode. Sindsdien weet ik het: blauw = jongetje, rood = meisje. Niet alleen weet ik het, ik ben er op gefixeerd geraakt.

Is het daarom dat ik onmiddellijk de verborgen prikkel zag in de Loyens & Loeff personeelsadvertenties met die wetboeken in dit blad, eind vorig jaar? Of heeft het te maken met die andere fixatie? Kijk even mee.

*Advocatenblad* 2000-17, p. XXI: het rode BW schrijlings over de blauwe Belastingwetten. En voor wie het niet merkt of ziet staat er nog even bij dat het gaat om een 'ongekend hoogtepunt'.

*Advocatenblad* 2000-18, p. X: Rood plat op blauw, net uit het zicht achter de deur. Bill Clinton zou er spontaan van klaarkomen.

*Advocatenblad* 2000-19, p. XV: BW en Belastingwet samen op de oude Van Dale, in de vensterbank van een kantoor in New York. Het begint al behoorlijk kinky te worden. *LA Law of Pleidooi* zijn definitief tot het kinderuurtje veroordeeld. Menno Buch werpt voor het eerst een geïnteresseerde blik in het *Advocatenblad*.

*Advocatenblad* 2000-20, p. XXIII: Rood en blauw staande op een wanordelijke rij waaronder ik zelfs de Digesten-uitgave van Bonfante meen te herkennen. Buch pakt zijn mobiele telefoon! Lap je iets dergelijks in Afghanistan, dan overleef je het alleen omdat de bebaarde scherprechters niet kunnen kiezen tussen de vele beschikbare gruwelen en onderling slaags raken.

En dan in het nieuwe jaar – zie *Advocatenblad* 2001-3, p. VIII – heeft Buch z'n kunstje klaar: het klassieke op elkaar liggen, blauw

op rood, maar dan wel in een passantenhall, ten aanschouwen van een tig-koppige menigte. Welke débaucherie kunnen de lezers van het *Advocatenblad* nog tegemoet zien?

Iedereen weet dat 95 procent van het creatieve talent tegenwoordig in de reclame werkt, zij het ook doorgaans niet anders dan ten-einde de meest godsonmogelijke rotzooi aan de man te helpen brengen. En iedereen – in het bijzonder de reclamebranche – weet dat een van de weinige prikkels die in de ernstig overprikkelde doelgroep van jonge juristen (m/v) nog de beoogde reactie vermogen te verwekken, de seksuele is. Dus echt verbazen hoeft het niet, die campagne met de parende tekstuitgaven. Na het wervende geweld met hoge hormoonspiegel uit Almelo (even tussendoor: wij hebben nu een biljart op kantoor, dus je begrijpt hoe wij straks aan stagiaires gaan komen) kon erger uit de verdorven Randstad natuurlijk niet uitblijven.

Wel stel ik vragen bij het overwegende heterokarakter van de getoonde boekenstandjes; daarin schuilt een begin van discriminatie of in elk geval een nodeloze beperking van de wervingskracht.

Hulde aan het reclamebureau dus. Maar zouden ze het zélf gezien hebben of tenminste gevoeld, in de onderbuik of aan hun hartslag, de (in meerderheid) heren opdrachtgevers bij Loyens & Loeff? Ik wed van niet. En dan staat ze als oude Van Dales nog wat te wachten van het sensibele boekenvolkje dat respondeerde, in gang, hal en op de vensterbank!

n

